

A Fővárosi Ítéltábla a Mátrai Mihály Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Mátrai Mihály ügyvéd) által képviselt felperes neve) felperesnek a Vince Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Vince Júlia ügyvéd) által képviselt alperes neve (.....) alperes ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. április 3. napján kelt 30.G...../2016/119. számú ítélete ellen a felperes 121. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperesnek járó elsőfokú perköltség összegét 400.000 (Négyszázezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjra mérsékeli, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 25.000 (Huszonötezer) forint+ áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 1.167.733 forint perköltséget.

A megállapított tényállás szerint a cégjegyzékbe 1993. november 22. napján bejegyzett felperes főtevékenysége műanyag-alapanyag gyártása, tevékenységi körébe tartozik vegyi áru nagykereskedelme, egyéb termelési célú termék nagykereskedelme, valamint egyéb természettudományi, műszaki kutatás, fejlesztés. Önálló képviseletre jogosult vezető tisztségviselője 2011. május 4. napjától **H. Sz.** A jogelőd alperesi kft.-ét 2012. március 26. napján vették cégnyilvántartásba, a társaság 2013. november 30. napján zrt.-vé alakult át. Főtevékenysége vegyi áru nagykereskedelme, önálló képviseletre jogosult vezető tisztségviselője és részvényese dr. **P. Cs.**, valamint 2016. május 25. napjától **S. F.** (született: **K. F.**), aki 2015-2016 folyamán szintén részvényes volt.

A felperes és **S. F.** 2005. július 11. napján kötöttek munkaszerződést, a munkaviszony a felek közös megegyezése alapján 2014. április 7. napján szűnt meg. A munkavállaló munkaköre folyamatosan változott, kezdetben gyakornoki feladatokat látott el, 2012. július 1. napjától a jogviszony megszűnéséig értékesítési igazgató volt, ezt követően az alperesnél helyezkedett el.

Sz. Z. 2010. május 1. napjától dolgozott értékesítőként a felperesnél. Munkaszerződéseik tartalmaztak versenytilalmi rendelkezéseket és etikai szabályokat, mindketten kötöttek a felperessel titoktartási megállapodást, amiben rögzítették, hogy a munkavállaló munkaköréből kifolyólag számos üzleti titok, valamint a munkáltatóra, illetve tevékenységére, technológiájára, ügyfeleire vonatkozó alapvető információ birtokába került, amelyek megőrzésére a munkaviszony fennállásától függetlenül köteles. A **Sz. Z.** és a felperesi ügyvezető által 2015. december 21. napján

aláírt értékesítési terv alfabetikus sorrendben tartalmazta az ügyfelek nevét, e-mail címét, azon szerepelt többek között a **MC (Asia) Pte Ltd.**, további adatok nélkül az **E Ltd.** A felperesi ügyvezető 2015. december 22. napján kérdőre vonta **Sz. Z.**t az alperessel fennálló kapcsolatáról, a cég üzleti titkainak alperes részére történő kiadásáról, majd a következő napon felmentette a munkavégzés alól, valamennyi munkaeszközét elvette, hozzáféréseit megszüntette. A felek **Sz. Z.** munkaviszonyát 2016. január 4. napján közös megegyezéssel megszüntették, az erről szóló megállapodásban megismételték a fentiek szerinti titoktartási klauzulát, másnap **Sz. Z.** átadás-átvételi nyilatkozattal visszaadta a céges autót, notebookot, mobiltelefont, ezek tartozékait, továbbá a céges bankkártyát és belépőkártyát a felperesnek. A felperes és **Sz. Z.** között munkavállalói jutalék tárgyában munkaügyi per volt folyamatban.

A peres felek 2015. végéig üzleti kapcsolatban álltak egymással, a felperes alperessel kapcsolatot tartó személye 2013 őszéig **S. F.**, ezt követően **H. Sz.** volt.

A felperes feljelentése alapján a Budapesti Rendőr-főkapitányság II. Kerületi rendőrkapitányságán/2016.bü. számon nyomozás indult üzleti titok büntetnének megalapozott gyanúja miatt **Sz. Z.** és társai ellen.

A felperes 2016. június 21. napján előterjesztett keresetlevelét az elsőfokú bíróság 30.G...../2016/2. számú jogerős végzésével idézés kibocsátása nélkül elutasította.

A jelen per alapjául szolgáló, 2016. október 6. napján előterjesztett keresetlevelében a felperes világossá tette, hogy ez új, és nem a Pp. 132. § (1) bekezdése szerint benyújtott kérelem. Pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes gazdasági tevékenységét felperes üzleti titkainak tisztességtelen, a felperessel bizalmi viszonyban lévő személytől való megszerzésével és felhasználásával folytatta. Jogkövetkezményként jogsértéstől eltiltást, adatszolgáltatást kért, valamint 100.000 forint kártérítés és 1.000.000 forint jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítésére is igényt tartott, utóbbiak összegét jogfenntartással jelölte meg. A jogsértő magatartással érintett üzleti titkait felperes a következőkben határozta meg: ügyfeleinek adatai (név, székhely, kapcsolattartók neve és adatai), ügyfeleinek hozzá intézett megkeresései üzleti kapcsolat létesítésére (rendelések, ajánlatkérések), a saját ügyfelei részére tett ajánlatai és azok tartalma, a cég beszerzési árai, önköltség- számítási adatai (eladási minimumárak), a saját laboratóriumában végzett alkalmazástechnikai vizsgálatok eredményei, a felperesi társaság és tulajdonosai belső üzleti döntései. Jogalapként a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. (Tpv.) 4. §-ára hivatkozott. A jogellenes alperesi magatartás alátámasztására L1-L191 jelzés alatt **Sz. Z.** által 2013. december 12. és 2015. augusztus 16. között az alperes alkalmazottainak, esetenként egyszerre többnek az e-mail címére küldött elektronikus leveleket csatolt. Állítása szerint az alperes 2012. évtől a felperes értékesítési munkakört betöltő alkalmazottaival, **Sz. Z.**nal és **S. F.**-val szövetkezve célzatosan a felperes üzleti érdekeit sértő tevékenységet folytatott. Az említett személyek saját nevükön, illetve álnéven alperes képviselőjében és érdekében több felperesi ügyféllel léptek kapcsolatba, **Sz. Z.** a felpereshez érkezett megkereséseket nem teljesítette, az ügyleteket ellehetetlenítette, félrevezető információkat adott. Előadása szerint nevezettek munkaviszonyuk alatt számos üzleti titok körébe tartozó információ birtokába jutottak, melyeket rendszeres jelleggel jogtalan előnyszerzés végett és felperesnek vagyoni hátrányt okozva továbbadtak az alperesnek. Felperes az L 196-L198 számon csatolt e-mailekre utalva folyamatos jogsértést állított.

Alperes a kereset elutasítását indítványozta, elévülési kifogásra hivatkozott, de érdemben is vitatta a felperesi követelést jogalapjában és összességében egyaránt.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta alaposnak.

Figyelemmel arra, hogy a felperes a jogsértés kezdetét 2012-ben határozta meg és a felhozott első e-mail 2013. december 18. napján kelt a törvényszék az ekkor hatályos Tpvt. 4. §-át, illetve Ptk. 81. § (2) bekezdését tekintette irányadónak. A Tpvt. 88. § (1)-(2) bekezdései alapján értékelte az alperesi elévülési kifogást. Rögzítette, hogy a felperes a 112. sorszámú végzésben foglalt felhívás ellenére sem jelölt meg az elévülést megszakító körülményt. Rámutatott, hogy a kifejezett felperesi nyilatkozat miatt a korábbi keresetindítás jogi hatályai nem maradtak fenn, ezzel csak a 2016. október 6. napján előterjesztett keresetlevél bír, ezért azt vizsgálta, hogy ahhoz miként viszonyulnak az e-mailek.

Az L197-es mellékletet **C. C. S.** küldte 2016. május 2. napján a „c..@m....com” címről **H. Sz.**nak a „h...@i.-c..hu” címre. Ebben a válaszelevélben az üzleti partner beszámol arról, hogy **Sz. Z. S. F.**-val látogatást tett Szingapúrban, elmagyarázta, hogy csatlakozott az alpereshez, továbbá kompozit termékeket és azt ajánlotta fel, hogy igény szerint fel tud kutatni termékeket. Az elsőfokú bíróság érvelése szerint az, hogy **Sz. Z.** munkaviszonya megszűnése után felkereste a felperes üzleti partnerét, akkor volna alkalmas üzleti titok tisztességtelen felhasználására, ha a szóban forgó társaságok üzleti kapcsolata lenne olyan üzleti titok, aminek titokban tartása érdekében a felperes a szükséges intézkedéseket megtette vagy olyan tény, ami a nyilvánosság számára nem vált hozzáférhetővé. A felperes és a **M. Ltd.** üzleti kapcsolata, illetve utóbbi elérhetőségei nem csak az értékesítési tervből, de a felperes nyilvános internetes honlapján (<http://i.-c..de/hu/kapcsolat>) közzétett nagykereskedők listájából is megállapítható, megszerezhető információ, ezeket viszont a felperes és **Sz. Z.** közötti titoktartási megállapodás kifejezetten kizárta az üzleti titkok köréből. Ekként a felperes és a szingapúri cég kapcsolata nem tekinthető üzleti titoknak.

Az L198-as melléklet szerinti 2015. október 12-ei, október 19-ei, illetve 2016. április 21-ei leveleket „S. Y.” küldte az „s...@e....com” e-mail címről „B. P.” címzettnek a „b.....@gmail.com” címre „RE: B. P., RE: adatlap” tárgymegjelöléssel. Ezekben a feladó különböző betű és számjellel rendelkező Jeffamine termékeket ajánlott, illetve ajánlata felől érdeklődött. Ezekre **M. R.** 2016. május 5. napján válaszolt, ezt megkapta **Sz. Z.** a felperesnél használatban volt e-mail címén, valamint továbbított levélként a felperes ügyvezetője. A kommunikáció egy 2015 szeptemberében, még **Sz. Z.** felperesnél használt „sz...@i....hu” e-mail címről indult levélváltás folytatása, azonban az üzeneteket „S. Y.” küldte az „s...@e....com” e-mail címről. Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a 2016. április 21-ei levél nem hozható bizonyított összefüggésbe az alperessel, a válaszelevélből pedig az tűnik ki, hogy **M. R.** abban a hiszemben volt a megkeresés a felperestől érkezett. Felperes hivatkozott rá, hogy az **E Ltd.** a megrendelője, és az „e....com” és „i....com” tulajdonosa a **S Kft.**, és előadta, hogy álláspontja szerint az **E Ltd.** és az alperes között szoros, általa pontosan nem ismert tartalmú kapcsolat áll fent. Ezzel a feltételezett kapcsolattal szemben a cégnyilvántartás adatai a **S Kft.** és az alperes közötti kapcsolatra nem utalnak, ilyen ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg. Az alperes és az **E Ltd.** elkülönült jogalanyok, esetleges kapcsolatuk mibenlétére a felperes nem is tett határozott tényállítást. Az elsőfokú bíróság indokolása szerint az **E Ltd.** e-mail címről kezdeményezett levél még bizonyítottsága esetén sem alkalmas arra, hogy az abban foglalt tartalom alapján megállapítható, és a Tpvt. 4. §-ára vonatkoztatható jogsértés az alperesnek betudható legyen, ezért az e-mail váltás tartalmának vizsgálata szükségtelen volt.

Az elsőfokú bíróság mindezek tükrében úgy látta, hogy az L197-es levél tartalma valókénti elfogadása esetén sem alkalmas üzleti titok jogosulatlan megszerzésének vagy felhasználásának ítéleti bizonyossággal való megállapítására, az L198-as pedig még valókénti elfogadása esetén sem bizonyítja az alperes általi, vele összefüggésbe hozható jogsértést.

A fentiek miatt az eljáró bíróság nem tulajdonított jelentőséget az L196-os, állítólagos levélnek, mert a levél és a keresetlevél benyújtása között eltelt a hat hónapos elévülési határidő, a magatartás folyamatossága pedig nem állapítható meg. A 2016. február 8-9. és október közötti időintervallumra a felperes az L197 és L198 e-maileken kívül ugyanis kizárólag általános jelleggel nyilatkozott, további konkrét tényállítást azonban nem tett. Olyan peradat pedig nem merült fel, hogy 2016. május 5. napját követően az alperesnek tulajdonítható, vele összefüggésbe hozható magatartás vizsgálható volna. Tehát a felperes sem az e-mailekkel, sem általános nyilatkozatával nem bizonyította a Tptv. 4. §-a szerint kifogásolható magatartást. Kifejtette továbbá az ítélet, hogy mivel **Sz. Z.** munkaviszonya 2016. január 4. napján megszűnt a felperesnél és másnap átadta valamennyi céges eszközét a felperes eszközeihez, adataihoz a továbbiakban nem volt hozzáférése, ezért ettől kezdve kizárt az üzleti titok jogosulatlan megszerzése. Ezt követően a keresetindításig terjedő időszakra nem állapítható meg az állított jogellenes magatartásának a folyamatossága, illetve hogy annak bármilyen kapcsolata volna az alperessel. Ennél fogva a felperes a keresetet a 2016. január 4. napjától számítandó elévülési határidőn túl terjesztette elő, ezért az elutasításra került.

Az elévülésre tekintettel az első fok a keresetlevél előterjesztését követő tényállításoknak (2017. augusztus 28-ai értesítés) nem tulajdonított jelentőséget, a vizsgált e-maileken kívüli levelek valóságtartalma kapcsán nem folytatott további bizonyítást. Mellőzte az alperesnek az **A.** és **T.** cégekre vonatkozó bizonyítási indítványát. Figyelemmel a 112. sorszámú végzésben foglalt felhívásra tett nyilatkozatra az utolsó tárgyaláson a nyomozati iratok megismerése érdekében előterjesztett, határidő biztosítása iránti felperesi kérelem teljesítését sürgősségként tartotta, mert az elbíráláshoz valamennyi releváns nyilatkozat és információ rendelkezésre állt. Sürgősségként látta a tárgyaláson indítványozott tanúk meghallgatását, ugyanezen okból mellőzte a 117. sorszámú beadványban előterjesztett indítványt is. A pereszes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdésére, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és 4/A. § (1) bekezdéseire történt utalással kötelezte a perkielég megfizetésére.

A döntés ellen a felperes fellebbezett, elsődlegesen a határozat hatályon kívül helyezését, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és az alperesnek a kereseti kérelemben foglaltaknak megfelelő marasztalását, harmadlagosan a perkielég mérséklését kérte.

Elsődleges fellebbezési kérelmében fenntartotta, hogy feltételezhetően 2012. évtől az alperes folyamatosan megvalósítja a jogsértést, vitatta az elévülés bekövetkezését és a törvényszék e körben tett megállapításait. Kiemelte, hogy a tisztességtelen módon megszerzett üzleti titok bármilyen felhasználása üzleti titoksértés. Üzleti titoknak tartotta a saját kereskedelmi partnereivel szemben alkalmazott egyediesített árképzési metodikát (önkielég számítás), az ennek alapján kalkulált végső eladási árat, és az azt befolyásoló paramétereket. Változatlanul állította, hogy **Sz. Z.** és **S. F.** közreműködésével a versenytárs alperes ezen információknak csalárd módon birtokába jutott, és ezek ismeretében a felperessel szemben tisztességtelen versenyelőnyre tesz szert, mivel a saját piaci magatartásának meghatározása során figyelembe tudja venni. Érvei szerint abból, hogy alperes a felperes ügyfeleihez folyamatosan megkereséseket intéz, illetve velük üzleti kapcsolatot létesít kétség kívül levezethető, hogy a tisztességtelenül megszerzett üzleti titkok felhasználása a kereseti kérelem benyújtásának időpontjában is megvalósult. Sérelmezte, hogy az L196 jelű e-mail tartalmára az ítélet egyáltalán nem tért ki. Ebben 2016 februárjában **Sz. Z. M. R.-t**, az **A. i. C.** képviselőjét üzleti ajánlattal kereste meg, nevezetesen két termék kivételével teljes termékskálára vonatkozó együttműködést javasolt, továbbá konkrét árakat is megadott, és megemlítette, hogy „az I... nem érdekelt abban, hogy olyan árukkal dolgozzon együtt az A.-val, mint a 2042”. Vagyis ez a levél tanúsítja, hogy **Sz. Z.** az alperes képviselőjében a felperesi termékskálával csaknem azonos

termékkörre üzleti ajánlattal kereste meg a felperes üzleti partnerét, ennek során a felperes árképzési modelljének birtokában és belső üzleti döntéseinek ismeretében felperesnél kedvezőbb árat ajánlott. Megismételte az L197 és L198 számú mellékletek tekintetében kifejtett érveit. Sérelmezte, hogy a mintegy három évig folyt ügyben a törvényszék nem biztosított részére határidőt, hogy az ítélethozatalt megelőző napon birtokába jutott teljes nyomozati anyag alapján állításait, többek között azt, hogy az L198 levelezés az alperes számára üzletkötésbe torkollott bizonyíthassa, illetve hogy a nyomozati iratok alapján további tényállításokat, bizonyítási indítványokat tegyen. Ezzel jogsértő módon jelentős bizonyítási lehetőségtől lett elzárva a felperes. A sérelmezett magatartás folyamatossága körében három számlát hívott fel, amelyek igazolják, hogy a felperes üzleti partnerei, így az 5M s.r.o., az E Ltd. és a **WIT** Ltd. (Sanghai) Co. részére az alperes még 2016 tavaszán is szállított, tehát velük üzleti kapcsolatban állt.

Másodlagos fellebbezési kérelme körében kifejtette, hogy álláspontja szerint a kár pontos összege kivételével további bizonyítás nélkül is megállapítható a jogsértő magatartás ténye és annak köre, vagyis a kereset megalapozottsága, és alkalmazhatók a kért jogkövetkezmények. Harmadlagosan sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság jogsértő módon a keresettel érvényesített 1.100.000 forint követeléshez a kiszabni kért bírságot is hozzáadta és annak figyelembe vételével állapította meg az alperesnek járó perköltséget. Kérte, hogy az ítélet tábla az irányadó jogszabályoknak és a per adatainak megfelelően mérsékelje a perköltség összegét, valamint intézkedjen a fenti számítás alapul vételével közölt bírósági felhívásra lerótt fellebbezési illeték visszatérítéséről. Végül törvénysértőnek, a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és észszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát is súlyosan sértőnek tartotta, hogy az eljáró bíróság az elévülési kifogás felmerültét követően csaknem két évig vizsgálta a kereseti kérelmet érdemben, és pontosan azon nyomozati iratok megismerését követő napon rekesztette be a tárgyalást, amelyek csatolására oly türelmesen, de sikertelenül ösztönözte, ám amelyek alapján felperes nem csak az elszenvedett kár összege tekintetében tehetett volna érdemi állításokat, hanem a folyamatos jogsértő magatartás további tényeit és bizonyítékait is feltárhatta volna.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezést a másodfokú bíróság a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés részben, a felperest terhelő perköltség vonatkozásában alapos.

Az alperesnek járó perköltség összegének kivételével az elsőfokú bíróság döntésével és indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, ezért sem a határozat hatályon kívül helyezésére, sem az érdemi döntés megváltoztatására nem látott alapot.

Az alperes vitatta a kereset jogalapját, a felperes által csatolt elektronikus levelek létét, tartalmuk valódiságát, de emellett elévülési kifogást is támasztott, mert megítélése szerint a felperes elkésetten terjesztette elő keresetlevelét. Az elsőfokú bíróság megfelelően járt el, amikor először azt vizsgálta, hogy alkalmazható-e az elévülés szabálya.

A Ptk. 324. § (1) bekezdése előírja, hogy a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

A 325. § (1) bekezdése szerint az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet.

A 327. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a követelés teljesítésére irányuló írásbeli

felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.

A Ptk. 327. § (1) bekezdésében szabályozott elévülést megszakító körülmény nem volt, ilyenre a felperes sem hivatkozott. A felperes nem közölte a magatartás abbahagyására vagy vagyoni igénye teljesítésére irányuló írásbeli felszólítást az alperessel. A jelen pert megelőző, 2016. szeptemberi egyeztetés nem tekinthető ilyennek, mert már az is kívül esik a 2016. január 4. napjától számított hat hónapos időtartamon. A korábbi perindítás nem volt ebben a körben értékelhető, mivel a felperes egyértelművé tette, hogy nem a keresetlevél Pp. 132. § (1) bekezdése szerinti ismételt előterjesztéséről, hanem új keresetről van szó, miáltal nem fűződhet jogi hatály a 2016 júniusában beadott keresetlevélhez. A fellebbezés eredménytelenül kifogásolta, hogy az eljárás több mint két évig folyt, hiszen az elévülési kifogás megalapozottsága vagy megalapozatlansága kérdésében a bíróság csak a szükséges mértékben lefolytatott bizonyítási eljárás után megállapított tényállás alapján foglalhat állást. Nem sérültek a felek eljárási jogai, nem állapítható meg a perek tisztességes lefolytatásához és észszerű időn belül történő befejezéséhez való jog sérelme sem. A bizonyítási eljárás teljes volt, kiegészítését a másodfokú bíróság sem látta indokoltnak annál is inkább, mert az ítélet kihirdetését követően a felperesnek módjában állt a nyomozati iratok áttekintése, de fellebbezésében nem jelölt meg olyan új tény, körülményt vagy bizonyítékot, ami alapján kétely merülhetett volna fel az elsőfokú döntés megalapozottságát vagy helytállóságát illetően.

A Tpvt. 88. § (1) bekezdése értelmében a 2-7. §-okba ütköző magatartásra hivatkozással a magatartás tanúsításától számított hat hónapos elévülési határidőn belül indítható per; a magatartás tanúsításától számított három év eltelte után perindításnak nincs helye.

A (2) bekezdés első mondata szerint, ha a kifogásolt magatartás folyamatos, az (1) bekezdés szerinti határidők számítása a magatartás abbahagyásakor kezdődik.

A törvényszék helyesen értékelte úgy, hogy a sérelmezett alperesi magatartás folyamatossága nem bizonyított, a keresetlevél a felperes 2015. decemberre tehető tudomásszerzéséhez, de legkésőbb **Sz. Z.** munkaviszonyának ezt követő, 2016. január 4-ei megszűnéséhez képest is a jogszabályban előírt szubjektív, elévülési jellegű határidőn túl érkezett, ezért a követelés bírósági úton nem érvényesíthető. A felperes állította, hogy az alperesi jogsértés a perindítás időpontjában is fennállt, szerinte ez az L196-L198 számon mellékelt 2016. év elején, tavaszán írt elektronikus levelekből kiolvasható. Nem lehet eltekinteni attól, hogy míg a felperesi üzleti titkok kiszivárogtatása, azok alperes érdekében történt felhasználásának bemutatására csatolt L1-L191 számú e-maileket kivétel nélkül **Sz. Z.** írta, addig a folyamatosság körében felhívott elektronikus levelek nem tőle származnak, azt pedig a Pp. 164. §-ában megkívánt módon nem bizonyította a felperes, hogy **Sz. Z.** azonos lenne az L198-as üzeneten feladóként szereplő S.Y.-al.

A perben azt kellett tisztázni, hogy a keresetlevél beadásától, azaz 2016. október 6. napjától visszaszámított hat hónapon belül, vagyis a 2016. április 6. napjáig terjedő időszakra vonatkozóan igazolt-e olyan alperesi magatartást a felperes, ami a Tpvt. 4. §-ában megfogalmazott tilalomba ütközik. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem tért ki részletesen az L196 számú e-mailben foglaltakra. Ennek az egyébként felperesi ügyvezető kérésére küldött válaszlevélnek 2016. február 9. napja a keletkezési ideje, ami korábbi, mint a perindítást megelőző hat hónap, így az állított folyamatosság igazolására tartalmától függetlenül nem alkalmas bizonyítási eszköz.

Az L197 jelű melléklet kapcsán a törvényszék helyes megállapításokat tett. A felperes internetes elérhetősége alatt közzétett, bárki által hozzáférhető ügyféllista alapján a másodfokú bíróság

osztotta, miszerint nem minősülhet védelemre szoruló üzleti titoknak az az információ, hogy a **M. C. (Asia) Pte Ltd.** a felperes kereskedelmi partnerei körébe tartozó társaság, következésképpen a hasonló tevékenységet kifejtő alperesi versenytárs számára szabadon nyitva állt annak a lehetősége, hogy megkeresse ezt a céget, esetleg vele gazdasági kapcsolatot létesítsen. Az elévülés szempontjából releváns időpontban, 2016. május 2. napján küldött L197 jelű, felperesi ügyvezetőnek címzett levélben a nevezett társaság képviselője beszámol róla, hogy 2016. április elején találkozott Szingapúrban **Sz. Z.**-nal, aki tájékoztatta a felperesi cégtől való távozásáról, illetve az alpereshez történt csatlakozásáról, azonban önmagában abból, hogy általánosságban kompozit anyagokat ajánlott, illetve saját jövőbeni szolgáltatait ajánlotta fel nem lehet arra a megállapításra jutni, hogy az alperes a Tpvt. 4. §-ába ütköző magatartást tanúsított volna. Az alperes és **Sz. Z.** között nincs kimutatható jogi kapcsolat, utóbbi soha nem volt képviselője, alkalmazottja, tulajdonosa az alperesi társaságnak.

A felperes az L198 melléklettel, amely **S.Y.** 2015. októberi és 2016. április 21-ei, valamint a **B.P.** társaságtól **M.R.** 2016. május 5-ei leveleit tartalmazza azt a feltételezését kívánta igazolni, hogy az **E Ltd.** és az alperes között az ő üzleti titkainak jogosulatlan felhasználása útján létrejött szoros kapcsolat áll fenn, amely arra tekintettel, hogy az **E Ltd.** az ő megrendelője sérti a gazdasági érdekeit. Azonban a cégnyilvántartás adataiból nem mutatható ki tulajdonosi kapcsolat, személyi összefonódás az „e....com” és „i....com” domain neveket tulajdonló **S Kft.** és az alperes között. **S.Y.** és **Sz. Z.** személyazonossága nem bizonyosodott be, ennek egyébként azt kellett volna jelentenie, hogy **Sz. Z.** az **E** alkalmazásában állt, de erre nem merült fel semmilyen információ, és a felperes sem hivatkozott rá fellebbezésében.

A felperes által felhozott számlák ugyancsak nem voltak javára értékelhetők. Pusztán az **5M s.r.o.**, az **E Ltd.** és a **WIT Ltd. (Sanghai) Co.** részére történt alperesi szállítás ténye nem támasztja alá, hogy az alperes jogellenes, a felperes üzleti titkait sértő módon került a megjelölt cégekkel gazdasági kapcsolatba.

A kifejtettek alapján a felperes nem tudott olyan alperesi magatartást a 2016. április 6. és október 6. közötti időszakban bizonyítani, aminek alapján azt lehetett volna ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy a panaszolt tevékenység a keresetlevél beadásakor is folyamatban volt. Ennek hiányában megállapítható, hogy a felperes a Tpvt. 88. § (1) bekezdésében megszabott szubjektív határidőt elmulasztotta, ezért nem képezhetette érdemi vizsgálat tárgyát a korábbi időszakban **Sz. Z.** által jegyzett levelek és az alperes gazdasági tevékenysége közötti esetleges összefüggés. Az elévülésre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletével jogszerűen utasította a felperes keresetét.

A perköltséget érintően azonban eredményes volt a fellebbezés, mert annak ítéletben megállapított összege nem áll a pertárgy értékével és az elvégzett ügyvédi munkával arányban. Az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget, amikor a jogszabályok felhívásán kívül nem adta magyarázatát, hogy mi alapján számította az alperesi ügyvéd munkadíját.

A felperes helyesen fejtette ki, hogy mivel kártérítési és gazdagodás visszatérítése iránti igényét összesen 1.100.000 forintban határozta meg, így a Pp. 24. § (1) bekezdése értelmében ez a követelés minősül a pertárgyértéknek, ebbe nem lehet beleszámítani az alperessel szemben kiszabni kért bírságot, ezt kell irányadónak tekinteni az eljárási illeték és a perköltség meghatározása esetén. A Tpvt. 86. §-ában határozza meg, hogy a II. fejezet rendelkezéseinek megsértése miatti magánjogi eljárásokban az érdekelt a keresetében milyen igényekkel élhet és a kérhető polgári jogi szankciók körébe nem tartozik a bírság. A Tpvt. 87. §-ában írt bírságot a polgári bíróság versenyjogba ütköző magatartás megállapíthatósága esetén erre irányuló keresettől függetlenül, illetve anélkül alkalmazhatja.

Ezért ebben a körben az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság részben megváltoztatta és az

alperesnek járó elsőfokú perköltség összegét mérsékelte. Ennek során 1.100.000 forint pertárgyértéket vett figyelembe és értékelte a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységet. Az alperesi jogi képviselő 10 érdemi előkészítő iratot, valamint 18 egyéb írásbeli beadványt terjesztett elő és 13 bírósági tárgyaláson volt jelen. Minderre tekintettel a másodfokú az alperest megillető perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint az elvégzett ügyvédi tevékenységhez arányosítottan 400.000 forintra mérsékelte, ami után a felperes a 4/A. § (1) bekezdése alapján áfa fizetésére is köteles.

A kifejtettek tükrében a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

A fellebbezés kizárólag a perköltség tekintetében vezetett eredményre, a felperes a per érdemét illetően pervesztesnek minősül. Így a Pp. 239. §-án keresztül irányadó Pp. 81. § (1) bekezdése folytán köteles megtéríteni az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviseletét ellátó ügyvéd munkadíjából áll. Az alperes a fellebbezési eljárásban csatolt jegyzéket és költségigényét 200.000 forintban jelölte meg megbízásra hivatkozva, ilyet azonban nem csatolt és az elsőfokú iratok között sem fekszik el. Ezért a másodfokú perköltség összegét a fellebbviteli bíróság az előbbieken felhívott IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdései, illetve 4/A. § (1) bekezdése szerint mérlegeléssel határozta meg, figyelemmel a tényleges ügyvédi tevékenységre, ami a fellebbezési ellenkérelem előterjesztésére korlátozódott.

A másodfokú bíróság tájékoztatja a felperest, hogy az elsőfokú bíróság téves felhívása alapján megfizetett 1.830.600 forint fellebbezési illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 79. § (4) bekezdése, továbbá 80. § (1) bekezdés g) pontja alapján az adóhatóságtól az adózás rendjéről szóló törvény adóvisszatérítésre vonatkozó szabályai szerint visszaigényelheti.

Budapest, 2019. szeptember 5.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró